

Peter Rørdams feltprædiken 1. søndag efter påske

Taler

Peter Rørdam
Præst

Dato

3. april 1864

Sted

Fredericia

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 20, vers 19-31

1 Joh. 20, 19 — 31.

I 2. Kong. 22de og 23de læse vi, at Ypperstepræsten Hilkias fandt Lovbogen i Herrens Huus, samt, at han ved Skrивeren Sophan sendte Lovbogen til Kong
5 Josias, og at Skrивeren dernæst læste Lovbogen for Kongen.

Men da Kongen hørte Ordene i Lovens Bog, sønderrev han sine Klæder; thi han blev forfærdet over, at Herrens Bog havde været ukjendt for ham og Folket.

10 Kjære Venner! Guds frygt styrker Land og Rige; hvor Gud ikke bygger Huset, arbeide de forgjæves, som bygge derpaa. Men stundom kan netop det, som styrker Land og Rige, blive borte, baade for Konge og Folk. Spørgsmaalet er saa, om vi savne Noget, og see, hvad Fare vi her svæve i; men det gjorde Kong Josias, thi da han havde Hørt Lovens Ord, befalede han Ypperstepræsten at bede til
15 Herren, baade for Konge og Folk, angaaende Lovbogen, som havde været tabt, men nu var funden; thi, siger Kongen, Guds Vrede er optændt imod os, fordi vore Fædre ikke har Hørt efter denne Bogs Ord. Men saa taler Herren: ”jeg er Herren Din Gud, stærk, nidkær, som hjemsøger Fædrenes Ondskab paa Børnene i tredie og fjerde Led iblandt dem, som hade mig, men gør
20 Miskundhed i tusinde Led mod dem, som elske mig og holde mine Bud”.

Derefter sendte Kongen Bud og samlede alle de Ældste af Juda og Jerusalem hos sig, thi Josias var en folkelig Konge. Men Josias var ei blot en folkelig Konge, han var ogsaa en gudfrygtig Konge; thi Kongen gik derpaa op til Herrens Huus
25 tilligemed alle Juda Mænd og Jerusalems Indbyggere, baade Store og Smaa. Men det kan vi forestille os, at det har været deiligt at see den unge Konge gaae i Spidsen for sit Folk op til Herrens Huus.

- 30 Men da saa Kongen var kommen i Herrens Huus, læste han selv for sit Folk —
for Store og Smaa, thi Børnene vare med, — alle Ordene af Pagtens Bog, som
var funden i Herrens Huus; og Kongen sluttede saa Pagten for Herrens Aasyn,
om at vandre efter Herren, holde hans Bud, Love og Skikke af ganske Hjerter og
ganske Sjæle; og Kongen sluttede Pagten med Herren i hele Folkets Nærværelse,
35 og Folket svarede: ogsaa vi staa ved Pagten! — Thi Konge og Folk bleve enige
om at omvende sig til Herren; men naar Konge og Folk blive enige om at
omvende sig til Herren, saa blive Konge og Folk hverandre til Støtte, Trøst og
Glæde, saa sig Konge og Folk: det er saa yndigt at følges ad.
- 40 Derefter rensede Kongen Herrens Huus, og han nedbrød alle Afgudsalterne og
udryddede alle Afgudspræsterne. Og da dette var skeet, gav Kongen denne
Befaling til hele Folket: holder Paaske for Herren Eders Gud, efter hvad der
skrevet staaer i Pagtens Bog.
- 45 Kjære Venner! Vi kjende jo godt Guds hellige Bud, dette ”Du skal ei have
fremmede Guder for mig”, og dette ”Du skal ei tage Herren Din Guds Navn
forfængeligt”. Men angaaende dette Bud — har vi saa ikke lagt Mærke til,
hvorledes det surrer om os med Eder og med Forbandelser? selv de Dage, da det
tordnede over os fra Tydskernes Batterier, susede det om os med Eder og
50 Forbandelser — netop fra de Danskes Munde. Man skulde næsten tænke, at der
var dem iblandt os, som havde sluttet Pagt med Djævlén, og ventede Hjælpen
fra Djævlén, saaledes bliver Djævlén paakaldt, og det af danske Mænd, som er
kommet sammen at stride for Konge og Folk, for Friheden og Modersmaalet.
Men hører og betænker den Sag: Djævlén frelser ingen Sjæl, men han ødelægger
55 baade Sjæl og Legeme i Helvede; og I veed, at Tydskerne kalder os de Dumme,
men saa dumme skulde vi dog aldrig blive, at vi gaae hen og ødelægge os selv; der
er nok, som stiler paa at udslette det danske Folk — med vor unge Frihed og
vort gamle Modersmaal! Men tager vi Djævlén ind i Fæstningen, behøver
Fjenden ikke at gjøre sig den Uleilighed at storme Fæstningen, saa gaaer den af
60 sig selv tilgrunde, trods alle Kanonerne, Voldene og Gravene; thi naar Herren
ikke er med os, hvo kan da hjælpe os! — naar Herren ikke bevarer Staden, vaage
Vægterne forgjæves!

- Kjære Venner! Det er idag Confirmations-søndagen, og paa denne Dag har
65 Mange af os bekræftet vor Daabspagt. Lader os komme Jesum Christum ihu, og
bede ham saa mindeligt, at han vil styrke os til at forsage Djævlén med alle hans

Gjæringer og alt hans Væsen, at vi ved Vorherres Naade maa stride den gode Strid, og seire i den gode Strid.

70

Saa kjender vi Alle godt Guds hellige Bud, ved dem er vi opfødt fra vor Barndom; og vi har ogsaa hørt fortælle om den mærkværdige Paaske, som Israels Folk holdt, da Herren med sin stærke Arm førte dem ud af Ægypten; om Lammet, der blev slagtet; om Blodet, der blev strøget paa Dørstolperne; om

75 Dødens Engel, der gik forbi alle de Huse, hvor han saa Lammets Blod.

Men det var Paasken, til Minde om Israels Udfrielse af Ægyptens Trældom, men om Ægypternes Undergang, som den fromme Kong Josias holdt for Herrens Aasyn, tilligemed sit Folk; og Mage til Paaske var der ikke holdt siden

80 Dommernes Dage, thi Kongen omvendte sig til Herren af sit ganske Hjerter og sin ganske Sjæl og al sin Formue efter Mose Lov. Men vi, vi holde Paaske til Minde om vor Udfrielse fra Syndens og Dødens Trældom, og om Djævlens Undergang, thi denne Verdens Fyrste er dømt! Lovet vare Gud, som giver os Seier over Synden og Døden og Djævelen for medelst Jesum Christum, det

85 Paaskelam, der er slagtet for os, men lever og regjerer forat give Enhver af os Omvendelse og Syndernes Forladelse, Kjødet Opstandelse og det evige Liv.

Angaaende Lovbogen, som blev fundet, og Paasken, som blev holdt i Kong Josias Tid, tale vi dernæst saaledes: I Luthers Dage blev Evangeliebogen, der

90 ligesom var bleven borte, fundet i Herrens Huus; og Evangeliebogen blev atter læst for Folket, for Store og Smaa, og en deilig Gudstjeneste blev holdt med yndige Psalmer og Lovsange, altsammen paa Folkenes Modersmaal. Men hører saa videre: i vore Dage er det Guds Ord, det Korsets og Livets Ord, hvorved Vorherre Jesus Christus, han som er Opstandelsen og det evige Liv, skjenker og

95 giver Enhver af os Omvendelse og Syndernes Forladelse, atter vaagnet og kommet for Lyset. Det Korsets og Livets Ord, der i lang Tid ligesom var borte, der i lang Tid blev betragtet kun som døde Formularer, er nu atter vaagnet i vore Hjerter og paa vore Læber, thi Herren er visselig opstanden, og Herren har sandelig besøgt sit Folk. Og ved det levende Guds Ord og Menneskehjertets Tro

100 paa Guds Ord er Menigheden atter vaagnet iblandt os og den er bleven sanket, saa vi kan ogsaa holde Paaske for Herrens Aasyn, og sige med St. Peder og alle Hellige: Lovet være Gud, som efter sin store Barmhjertighed har igjendøbt os til det levende Haab formedelst Christi Opstandelse fra de Døde; thi I ere gjendøbte ikke af forkrænklig men af uforkrænklig Sæd, ved Guds Ord, som

105 lever og bliver evindeligt. Men I Troende og Døbte, I ere fuldgyltige Vidner om

Herrens Opstandelse, thi I ere Vidner om, at Herren er opstanden i Eders Hjerter, idet I ved Vorherres Jesu Christi Opstandelses Kraft ere overgangne fra Mørket til Lyset, og fra Satans Magt til Gud.

110

Saa hører og forstaaer: Ved det Ord, som er føiet til Naaden, ved det Forsagelsens, Troens og Daabens Ord staaer den levende, den korsfæstede og gjenopstandne Jesus Christus endnu idag midt iblandt os, ikke henne ved en Side, men midt iblandt os, som Stammen staaer midt imellem Grenene. Og, 115 dersom vi troer er dette Gudds Ord som Vorherrer har talet til os da staaer Vorherre midt i vore Hjerter; og Vorherre staaer midt i vore Hjerter med det, som Ordene lyde paa, med Omvendelsens hele fulde Kraft og Velsignelse, med Syndernes Forladelse og med Kjøds Opstandelse og det evige Liv, thi Vorherre Jesus Christus han er her med sit Ord, thi han er selv Ordet, som lever og bliver 120 evindelig, og hans Ord er Aand og Liv.

Og idet Herren nu igjennem Evangeliet siger: "Fred være med Eder", ud over den hele Forsamling, minder han os netop om Daabens hellige Pagt, som er Vilkaaret for Syndernes Forladelse og for Guds Fred, thi ingen Fred uden 125 Syndsforladelse, men ingen Syndsforladelse uden Forsagelsen og Troen.

Men I, som annamme Freden, som Vorherre byder, og som han byder os fra hin Side Graven, hvor alle Storme tie og alle Bølger hvile; og som annamme Freden paa de Vilkaar, som Vorherre selv har sat: I kan ogsaa, ved Lyset af det Ord, I ere 130 døbte til, see Herrens Hænder og Side. Og I, som ved Lyset af det Ord, I ere døbte til, kan baade see og høre, at Vorherre Jesus Christus, han som er Slangens Betvinger og Menneskenes Frelser, er ikke langt borte, men nærved: I glæder Edrer i dag i Herren; og I glæder Eder i Herren, fordi han aabenbarer sig for Eder — ja aabenbarer sig for Eder i Kraft og i Kjærlighed, og fordi han lyser sin 135 Fred over Eder, at vi, ved Vorherre Jesu Naade, Alle maa leve tilsammen i indbyrdes Fred og Glæde, midt i denne ufredelige Verden.

Saa Gud velsigne Danmarks Konge og Danmarks Folk, det unge Danmark og det gamle Danmark! at Konge og Folk maa fornye Daabens Pagt for Herrens 140 Aasyn! Da siger Kongen og Folket i Samklang: Gud er for os, hvo kan være imod os! men alle Guds Engle svare:

Amen!

Kilde

Peter Rørdam: Fireogtyve Feltprædikener, samt een Prædiken, holdt i Taarbæk Skovkapel, Kjøbenhavn: Th. Michaelsens & Tillges Forlag, 1864

Kildetype

Digitalt manuskript

150

Tags

1. søndag efter påske, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-rordams-feltpraediken-1-sondag-efter-paske>

155

160

165

170

175

180